

[Дом](#)

[Изтегляния](#)

[Търсене](#)

[Индекс на сайта](#)

[Карта на сайта](#)

[Свържете се с нас](#)

[Начало](#) • [Shukla Yajur Veda Upanishads](#) • [Paingala Upanishad](#)

Паингала Упанишад

Паингала Упанишад,

превод от д-р А. Г. Кришна Уориър,

публикувано от Теософското издателство, Ченай.

Ом! Това (Брахман) е безкрайно и тази (вселена) е безкрайна.

Безкрайното произтича от безкрайното.

(Тогава) приемайки безкрайността на безкрайната (вселена),

то остава като безкрайния (Брахман) сам.

Ом! Нека има Мир в мен!

Нека има Мир в моята среда!

Нека има Мир в силите, които действат върху мен!

I-1. Тогава Паингала наистина се обърна към Яджнавалкя като ученик и, след като му служил дванадесет години, казал: Научи ме относно върховната мистерия на Самотата.

I-2. Изтъкнатият Яджнавалкя отговорил: Скъпи мои, в началото това наистина съществуваше. Това беше вечно свободният, неизменният, вечно единственият, несравним Брахман, пълен с Истина, Знание и Блаженство.

I-3. В него съществуваше изначалната и неопределима Пракрити, състояща се от Гуни в състояние на равновесие, червено, бяло и тъмно, наподобяващи (съществуването на) вода, сребро, човек и очертания (съответно) в миража на черупка на стриди, пън и огледало; това, което се отразяваше в него, беше Съзнанието на Свидетеля.

I-4. След като беше модифицирана, с превес на Сатва, и наречена Авякта (Непроявеното), тя (Пракрити) се превърна в силата на скриването. Това, което се отрази в нея, се превърна в Божествено Съзнание. Той има Мая под Свой контрол, всезнаещ е, е първоначалната причина за сътворението, поддържането и разпадането (на света) и има формата на поникващия свят. Той проявява целия свят, разтворен в Него. Благодарение на силата на Кармите на живите същества (светът) е разстлан като този плат и поради тяхното изтощение отново е (светът) скрит. Само в Него целият свят съществува като сгънат плат.

I-5. От силата на скриването, контролирана от Бог, е възникнала Силата на Проекцията, наречена Махат. Това, което се отразява в нея, е съзнанието на Хираниягарбха. Той има самочувствието за собственост по отношение на Махат и има тяло, частично проявено и частично не проявено.

I-6. От проективната сила, контролирана от Хираниягарбха, е възникнала грубата сила, наречена его, с превес на Тамас. Това, което се е отразило в нея, е съзнанието на Вират. Този Вират, който има самочувствието в Егото, проявено тяло, и е Главната Личност, Вишну, е защитникът на всички груби неща. От този Аз (Вират) е възникнал етерът; от етера - въздухът; от въздуха - огънят; от огъня - водата; от водата - земята. Тези пет коренни елемента са съставени от трите Гуни.

I-7. Желаяйки да сътвори, този свят-Причина (Бог), контролирайки качеството на Тамас, се стреми да направи фините коренни елементи груби. Той раздели всеки от изключително ограничените елементи и отново направи (половините)

четирикратни и добави всяка от петте половини към една осма от останалите четири. С тези петкратни елементи той създаде безкрайни крори макрокосмоси и за всеки от тези четиринадесет подходящи свята и кълбовидни груби тела, подходящи за всеки от планете на всички тях.

I-8. След като раздели на четири Раджас частта от петте елемента, той създаде Прана с нейната петкратна активност от три нейни части. От четвъртата част (на раджас) той оформи органа на действието.

I-9. След като раздели на четири тяхната Сатва част, от комбинацията на три от тях той създаде вътрешния орган с неговата петкратна активност. От четвъртата той създаде органите на познанието.

I-10. От комбинацията на Сатва той създаде пазителите на сетивните органи. Той ги хвърли, след като ги създаде в макрокосмоса. Поради неговата заповед, призвана с егото, Вират защити грубите елементи (на космоса). Под негово командване, Хираниягарбха защити фините.

I-11. В космоса те не можеха, без Бог, да пулсират или да действат. Той желаше да ги съживи. Разделяйки макрокосмоса, каналите на Брахман и короните на индивидите, той влезе в тях. Въпреки че бяха инертни, подобно на разумни (същества), те изпълняваха всяка своя функция.

I-12. Всезнаещият Господ, съединен с жилка Мая, при влизането си в отделните тела и заблуден от нея, стана Джива; поради самоидентификацията си с трите тела (той) стана едновременно агент и жертвар (на плодовете на действието). Притежавайки атрибутите на будност, сън, дълбок сън, припадък и смърт, подобно на верига от кофи (прикрепени към водно колело), той се смущава и сякаш се ражда и умира, въртейки се като грънчарско колело.

II-1. Сега Паингала попита Яджнавалкя: Как всемогъщият Господ на всички светове, авторът на тяхното проявление, поддържане и разпадане, стана Джива?

II-2. Яджнавалкя отговори: Ще говоря, разграничавайки формите на Джива и на Бог, следвайки генерирането на грубото, финото и причинното тяло. Слушайте

с изключително внимание. Използвайки части от петкратно умножени груби елементи, Господ е създал съответно индивидуални и колективни груби тела. Земни са черепът, кожата, червата, костите, плътта и ноктите. Воднисти са кръвта, урината, слюнката, потта и т.н. Огнени са гладът, жаждата, жегата, умората, сексуалният съюз и т.н. Въздушни са движенията, пренасянето, дишането и т.н. Етерични са похотта, гневът и т.н. Грубото тяло с кожа и т.н. е комбинация от всичко това, оформено чрез дела; (то е) основата на състояния като детството и т.н., самонадеяността и многобройните недостатъци.

II-3. След това той (Бог) прояви Прана (Принципа на живота) от непеторизираната съвкупност от трите Раджас части на грубите елементи. Модификациите на жизнения принцип са Прана, Апана, Вяна, Удана и Самана. Подчинените функции на Прана се наричат Нага, Курма, Крикара, Девадатта и Дхананджая. Техните основи са сърцето, анусът, пъпът, гърлото и всички крайници. С четвъртата част от Раджас Акаша той прояви органа на действие. Неговите функции се (изпълняват от) езика, ръцете, краката, ануса и генеративния орган. Обектите им са речта, хващането, движението, отделянето и (сексуалното) удоволствие. По подобен начин от съвкупността от трите Сатва части на елементите той прояви вътрешния орган. Неговите функции са умът, интелектът, мисълта и егото. Обектите им са въображението, решителността, паметта, самонадеяността и изследването. Техните основи са гърлото, устата, пъпът, сърцето и мястото на свързване на веждите. С четвъртата част на Саттва на елементите той прояви чувството за Познание. Неговите функции са ушите, кожата, очите, езикът и носът. Техните обекти са звук, допир, форма, вкус и обоняние. Господарите на органите (на възприятието и действието) са посоките, вятърът, слънцето, Прачета, Ашвини, Огнят, Индра, Упендра, Смъртта, луната, Вишну, Брахма и Самбху.

II-4. Сега има пет обвивки: на храната, на жизнените вдишвания, на ума, на знанието и на блаженството. Обвивката на храната възниква от същността на храната, развива се чрез нея и се разтваря в земята, която е предимно от природата на храната. Само това е грубото тяло. Петте вдишвания, Прана и т.н., заедно с петте органа на действията съставляват обвивката на жизнените вдишвания. Обвивката на ума е умът заедно с органите на познанието. Обвивката на знанието е интелектът, заедно с органите на познанието. Тези три обвивки съставляват финото тяло. Обвивката на блаженството е знанието за собствената същност. Това е причинното тяло.

II-5. Осемкратният град (цялостното фино тяло) се състои от петте органа на познанието, петте органа на действието, петте вдишвания, петте елемента като етер и т.н., петкратния вътрешен орган, желание, действие и Тамас.

II-6. Вишва (е) аз-ът на знанието, отражение на сат, емпиричното (битието), имащо самонадеяност в грубото тяло на будното състояние. Полето на действията (или родено от действията) също е име на Вишва.

II-7. По Божия заповед Сутратман (Хиранягарбха) е влязъл във финото тяло на индивида и, контролирайки ума, е станал Тайджаса. Тайджаса е появата. Създаденият от сънища е име на Тайджаса.

II-8. По Божия заповед (Азът) с допълнението на Мая, заедно с Непроявеното, влизането в индивидуалното причинно тяло става Праджня. Праджня е недиференцирана, реална, „Имайки самонадеяност в дълбок сън“ е името на Праджня.

II-9. Текстове като Таттвамаси декларират идентичността с Брахман на истинската Джива, скрита от невежеството и част от неприявеното; не на другите две, емпиричната и илюзорната Джива (в будно и сънно състояние).

II-10. Съзнанието, отразено във вътрешния орган, участва в трите състояния. Слято в състоянията на будност, сън и дълбок сън, като верига от кофи, прикрепени към водното колело, и измъчвано, то (Дживата) е сякаш родено и мъртво.

II-11. Сега има пет състояния - Будност, сън, дълбок сън, припадък и смърт. Будното състояние се състои в познаването на обекти като звук и др.; посредством органите на познанието като уши и др.; когато е подпомогнат от съответните (пазителни) божества. Джива, разположена на кръстовището на веждите и проникваща в цялото (тяло) от стъпалото до главата, става агент на всички видове дейности като обработка на земя и вдигане на земни маси. Също така и жътвар на съответните им плодове. Мигрирайки сам в другия(ите) свят(ове), той жъне плодовете на (своите) дейности. Уморен от дейностите, подобно на император, той поема по пътя, водещ към вътрешната камера (ново тяло).

II-12. Когато инструментите на (познанието и действието) престанат да действат, възниква състояние на сън, в което има знание за обектите и тяхното познание, дължащо се на полусъбудените впечатления от будното състояние. Там самият Вишва, поради прекратяването на емпиричните дейности, движейки се в нервната система и превръщайки се в Тайджаса, се наслаждава свободно на рядкостта на света, състоящ се от латентни впечатления, които той осветява със своята светлина.

II-13. Инструментът на дълбокия сън е единствено умът. Точно както птица, изтощена от случайни полети, сгъва криле и се насочва към гнездото си, така и Джива, рееща се в сферите на будност и сън и изтощена, се потапя в невежество и се наслаждава на собственото си блаженство.

II-14. (Състоянието на) припадък е като това на смъртта, като сетивните органи се раздвижват поради страх и безсъзнание, когато случайно бъдат ударени с тояга, пръчка и т.н.

II-15. Различно от състоянията на будност, сън, дълбок сън и припадък и причиняващо страх на всички Джива от Брахма до туфа (трева и т.н.) и водещо до падане на тялото, е състоянието на смъртта.

II-16. Отдръпвайки органите на действие и познание и жизнените дихания, съответстващи на различни обекти, и придружени от желания и действия, и обгърнати от невежество и (фините) елементи, Джива отива в друг свят. Поради узряването на плодовете на предишни действия, подобно на червей, хванат във водовъртеж (Джива) сега печели покой.

II-17. В резултат на минали добри дела, в края на много животи, хората търсят освобождение. След това, прибягвайки до учител по Себереализация и (вярно) служейки му дълго, човек се пита за робството и освобождението.

II-18. Робството е резултат от липса на проучване; освобождението е резултат от проучване. Затова изследвайте по всяко време. Собствената природа на човек може да бъде определена чрез наслагване и неговото отричане. Затова винаги изследвайте (природата на) индивидуалния Аз и върховния Аз. Когато състоянието на Джива и това на света бъдат премахнати, остава само Брахман,

неразличен от вътрешния Аз.

III-1-2. Тогава Паингала каза на Яджнавалкя: Изложи обяснението на основния(ите) текст(ове) [Маха-вакя]. Яджнавалкя отговори: Ти си Това; Ти си Това; Ти си Брахман; Аз съм Брахман - Човек трябва да медитира така. III-

3. Изразеният смисъл на думата „тат“ е световната причина, белязана от „другост“ (опосредничество), имаща Битие, Съзнание и Блаженство като негови характеристики, Мая като негово допълнение и всезнание и т.н. като негови черти. Същото, със смесеното осъзнаване с вътрешното чувство, обект на аз-понятието, е изразеният смисъл на „твам“. Отхвърляйки добавките на върховния (Бог) и Джива, а именно: Мая и авидя, посоченото значение на тат и твам е Брахман, неразличен от вътрешния Аз.

III-4. „Слушането“ е изследване на значението на твърдения като „Че Ти си“ и „Аз съм Брахман“. Размишлението е изключителното задържане върху съдържанието на чутото. Медитацията е фиксирането на ума едноразочно върху реалността, направено без съмнение чрез изследване и размисъл. Концентрацията, наподобяваща пламък в безветрено място, е мисълта (читта), чието съдържание е единствено обектът на медитация, без агента и действието на медитацията.

III-5. Тогава (умните) модификации, отнасящи се до Аза, макар и да изстрелват нагоре, остават неразпознати; те се извеждат само от паметта. Само чрез това (Самадхи) се разтварят милиони дела, натрупани в хода на безначалното преселващо се съществуване. Чрез умела практика оттам текат по хиляди начини потоци от нектар. Затова най-добрите познавачи на йога наричат (тази) концентрация дхармамега, облак от добродетели. Когато мрежите от скрити впечатления са напълно заличени благодарение на нея и натрупването на дела, добри и зли, изтръгнати от корените им, предложението (чието съдържание е било) по-рано медирано, поражда безпрепятствена и незабавна реализация (наподобяваща по своята сигурност) цариградско грозде в дланта (на ръката си). Тогава човек се освобождава в живота.

III-6. Бог желаше не-петорократното умножаване на петкратните елементи. Водейки повлияния макрокосмос и включените в него светове към тяхното

причинно-следствено състояние, обединявайки фините органи на действие, жизнените дихания, органите на познанието и четирикратното вътрешно чувство, редуцирайки всички елементарни (последствия) до петкратната причина, (той) разтваря в (надлежен) ред земята във вода, водата в огън, огъня във въздуха, въздуха в етера, етера в егото, егото в Махат, Махат в непроявеното и непроявеното в Духа (Пуруша). Поради разтварянето на добавките, Вират, Хираниягарбха и Бог се разтварят във върховния Аз.

III-7. След като се е разединило чрез отслабването на (натрупаните) дела и узряването на добрите дела, и се е сляло в едно с финото (тяло), връщайки се към причината и нейната причина, грубото тяло, генерирано от дела, извършени чрез разединените груби елементи, става разединено и се разтваря в неизменния вътрешен Аз. Вишва, тайджаса и Праджня се разтварят в същото поради разтварянето на техните добавки.

III-8. Микрокосмосът, погълнат от огъня на знанието заедно с (неговите) причини, се разтваря във върховния Аз. Следователно, Брахмана трябва концентрирано да се спре върху идентичността (на съдържанието) на термините тат и твам. Оттам, когато облаците се разсеят, докато слънцето (изгрее), Азът се проявява.

III-9-10. Медитирайки върху Аза, с размерите на палец, в центъра (на сърцето?) като бездимен пламък, медитирайте върху озаряващия Аз в центъра, неизменен и безсмъртен. Мълчаливият мъдрец, Освободен в живота, седи и медитира до сън, до смърт; той е благословеният, който е изпълнил дълга си.

III-11. Отказвайки се от статуса на Освобождение в живота, когато тялото на човек е погълнато от времето, той достига статуса на безтелесно освобождение, подобно на вятъра, който става неподвижен.

III-12. Този безсмъртен и сигурен (човек), лишен от звук, допир, форма, вкус или мирис, без начало и край, отвъд Махат, сам остава без нечистота и страдание.

IV-1. Тогава Паингала попита Яджнавалкя: Как действа познаващият (Джнанин)? Как остава в покой?

IV-2. Яджнавалкя отговори: Този, който търси освобождение, е придобил свобода от егоизма и т.н.; прекарва 21 поколения (на своите предци и потомци) през (морето на самсара). Познаващият Брахман сам по себе си прави това 101 поколения.

IV-3. Познай Аза като ездач в колесницата; тялото наистина е колесницата; интелектът да бъде колесничарят, а умът да бъде юздите.

IV-4. Сетивата, казват мъдрите, са конете; обектите са това, върху което се носят; сърцата са движещите се многоетажни имения.

IV-5. Великите мъдреци твърдят, че Азът, съчетан със сетивните органи и ума, е преживяващият. Следователно в сърцето, веднага, Нараяна е добре установен.

IV-6. До (изчерпване на) оперативните действия, бездомният освободен Аз се държи като блатото на змия, като луната (в небето).

IV-7. Отхвърляйки тялото на свято място или (може би) в дома на ядещ кучешка плът, (освободеният) достига Изолация.

IV-8. След това направете жертва на тялото му на кардиналните точки или погребете (тялото му). Просия е предписана за мъжа, никога за другия.

IV-9. Не се спазва (периода на) замърсяване, не се изгаря (на трупа), не се предлагат оризови топчета или вода, не се извършват двуседмични обреди за просяка, който е станал Брахман.

IV-10. Няма изгаряне на това, което (вече) е консумирано, точно както няма готвене на това, което (вече) е сготвено. За този, чието тяло е погълнато от огъня на знанието, няма нито церемониално приношение на ориз, нито друг (погребален) ритуал.

IV-11. Докато спомагателните елементи (тялото и т.н.) продължават да съществуват, нека човек услужва на учителя. Нека се отнася към съпругата на учителя и децата му, както се отнася към самия учител.

IV-12. Когато със знанието „Аз съм Това!“ „Аз съм Това“ – аз, чийто ум е чиста

същност, чист Дух, съм дълготърпелив – мъдростта е спечелена, когато обектът на знанието, върховният Аз, се установи в сърцето; когато тялото се разтвори в състояние на постигнат Мир, тогава човек се лишава от светлия ум и интелект.

IV-13. Каква е ползата от водата за този, който се е наситил с амброзия? По подобен начин (за този), който е познал своя Аз, каква е ползата от Ведите? Не остава никакъв дълг за йогина, който се е наситил с амброзия на знанието. Ако има дълг, той не е познавач на Истината. Въпреки че е разположен на разстояние, той не е далечен; макар и въплътен, той е безтелесен; той е вездесъщият вътрешен аз.

IV-14. Пречиствайки сърцето, съзерцавайки благополучието (на всички), човек трябва да изпита върховна радост в мисълта: „Аз съм върховният, Всичкото“.

IV-15. Както няма разлика, когато вода се излива във вода, мляко в мляко и гхи в гхи, така е и с индивидуалния Аз и върховния Аз.

IV-16. Когато тялото е изгорено от знанието и знанието става безкрайно по форма, тогава познаващият поглъща робството на Кармата в огъня на Брахман-Знанието.

IV-17. Оттам (следва състоянието на) святата недвойствена (Реалност), наречена Върховен Господ, подобна на безупречното небе. Природата на Аза, пребъдваща без добавки, е като (тази на) вода, смесена с вода.

IV-18. Подобно на етера, Азът във финото тяло. Вътрешният Аз, подобно на въздуха, не се възприема. Този неподвижен вътрешен Аз възприема външното (многообразието) с факела на (обективното) знание.

IV-19. Познаващият, мъртъв, независимо от (формата на) смърт, се разтваря (в Брахман, тоест) като всепроникващото небе.

IV-20. Това разтваряне той познава в истина като на пространството-гърне (в безкрайното пространство). Той достига (статута на) самоподдържащата се светлина на всепроникващото знание.

IV-21. Застанал на един крак, нека човек извършва аскетизъм в продължение

на 1000 години; но (тази аскеза) е по-малко от една шестнадесета от тази Йога на медитацията.

IV-22. Това е знание; това трябва да се знае; човек иска да знае всичко това. Ако живееше (дори) 1000 години, нямаше да достигне края на Шастрите.

IV-23. Това, което трябва да се знае, е само Непреходното; (но) животът е мимолетен. Избягвайки лабиринтите на Шастрите, медитирайте върху Истината (само).

IV-24. Действията са безкрайни - пречистване, мърморене (на свети имена), жертвоприношения, поклонение до свети места. Те (са валидни) само докато Истината бъде спечелена.

IV-25. Що се отнася до великодушните, сигурната причина за освобождението е (знанието) „Аз съм Брахман“. Двете думи, определящи робството и освобождението, са „мое“ и „не мое“.

IV-26. Значението на „мое“ обвързва живото същество; то е освободено от това на „не мое“. Когато умът е дементализиран, дуалността вече не се разпознава.

IV-27. Когато се постигне дементализация, това става върховен статус. Където и да отиде умът, там наистина е върховният статус.

IV-28. Така, там, навсякъде, Брахман е добре установен. За този, който държи „Аз не съм Брахман“, не е възможно освобождение; (това е толкова безполезно), колкото да удриш небето със стиснати юмруци или гладен човек да дъвче плява.

IV-29. Който изучава Упанишадите като правило (всеки ден), се пречиства от огън (така да се каже); от въздух; от слънцето; от Вишну; от Рудра. Той се е къпал във всички свещени води. Той е запознат с всички Веди; е извършил всички свещени обреди, преподавани от всички Веди. Той е промърморил ритуално лакове на Итихаси и Пурани и един лак пъти на Рудра (тантри). Той е промърморил милион пъти свещената сричка ОМ. Той изкупва десет поколения от своя род, минали и бъдещи. Той пречиства редовете от вечерящи, към които принадлежи. Той става велик. Той е пречистен от греховете на брамините -

клане, пиене, кражба, прелюбодеяние със (дори) съпруга на учител и от общуване с онези, които са виновни за тях.

IV-30. Този върховен Статус на Вишну, разпрострян като око в небето, просветлените винаги съзират.

IV-31. Мъдрите, винаги бдителни и усърдни в хвалението, богато прославят Този върховен Статус на Вишну.

IV-32. OM - Истина - Това е тайното учение.

Ом! Това (Брахман) е безкрайно и тази (вселена) е безкрайна.

Безкрайното произтича от безкрайното.

(Тогава) приемайки безкрайността на безкрайната (вселена), то остава само безкрайният (Брахман).

Ом! Нека има Мир в мен!

Нека има Мир в моята среда!

Нека има Мир в силите, които действат върху мен!

Тук завършва Пайнгалоупанишада, принадлежаща към Шукла-Яджур-Веда.

Публикувано | Променено на 28 юни 2018 г.

Онлайн книги

Аз

Бхагавад Гита

Брахма Сутра

Упанишади

Ведите

Ведически химни

Рамаянам

II

Ади Шанкара

Шри Рамакришна
Шри Сарада Деви
Свами Вивекананда
Рамана Махарши
Свами Рамдас
Канчи Маха Периява
Джиду Кришнамурти [JK]
Нисаргадата Махарадж

III

Статии и резюме
Уроци по Веданта
Книги на Веданта - Други

IV

Мантри и ритуали
Молитвени химни - Стотри

V

Карнатик Музика Критис
Морални истории
Истории и анекдоти

Нашите уебсайтове

Духовен магазин [Celextel](#)

Магазин за електронна музика [Celextel](#)

Духовна библиотека [Vedanta](#)

Библиотека [Vedanta Shastras](#)

„Моят идеал наистина може да се изрази с няколко думи и той е: да проповядвам на човечеството тяхната божественост и как да я проявят във всяко движение на живота. Този свят е обвит в суеверия. Съжалявам потиснатите, независимо дали са мъже или жени, и още повече съжалявам потисниците.

Една идея, която виждам ясно като бял ден, е, че нещастieto е причинено от невежеството и нищо друго. Кой ще даде светлина на света? Жертвоприношението в миналото е било Закон, уви, ще бъде такъв за векове напред. Най-смелите и най-добрите на земята ще трябва да се жертват за доброто на мнозина, за благополучието на всички. Стотици Буди са необходими с вечна любов и състрадание.“

Свами Вивекананда

Пълни съчинения на Свами Вивекананда - том 7

Отказ от отговорност: **Celextel** създаде тази **Веданта духовна библиотека** с благородното намерение да направи тези индийски духовни съкровища достъпни за всички. Celextel полага абсолютна грижа за поддръжката на този уебсайт и Celextel не носи отговорност за каквито и да било грешки или неточности. Тези онлайн книги са само с информационна цел и не трябва да се тълкуват като предоставяне на професионални съвети по какъвто и да е начин. Читателите трябва да упражняват собствена преценка и да се позовават на оригиналния източник за всички практически цели.

Разпространението, публикуването и неразрешеното копиране на тези онлайн книги без предварително разрешение на съответните автори, издатели или преводачи са забранени.

Авторско право © 2002-2025 **Celextel Enterprises Pvt. Ltd.** Всички права запазени.

Тема за иновации от [Cagintranet](#) ** [Задвижвано от GetSimple](#)

